

Van de auteur - Dorien Verschuren

“Ik heb me ingeschreven voor het SchrijfLab omdat ik weer eens wilde schrijven; verhalen schrijven en fantaseren. Ik schreef/schrijf meestal autobiografisch en nu werd ik uitgedaagd om met personages aan de slag te gaan. Ik vond het super tof en inspirerend, ook wat mijn mede cursisten bedachten en schreven. De werkwijze van cursusleider Rianne Acda was prettig en energiek. Ik sluit een volgende keer graag weer eens aan.”

De Dromer

Lijstjes, boodschappen, opdrachten, de hele zaterdagmiddag volgepland met “nuttige bezigheden”. Hij woont hier nog niet zo lang en hij haast zich van de bouwmarkt naar de Aldi en dan via het centrum terug naar de bloemist.

Mijn hemel wat moet hij pissen, toch maar even snel dit gebouw in. Terwijl mensen om hem heen naar binnen en buiten gaan,...., zoekt hij onrustig naar het pictogram van een toilet. Ah daar zijn de pijlen en terwijl hij ze volgt maakt hij alvast zijn riem onopvallend los. Hij duwt de zware deuren met het mannetje erop open en haast zich met het losmaken van de knopen.... Zo dat is een opluchting en terwijl hij zijn handen wast kijkt hij in het spiegelbeeld en ziet wat er ooit was, alleen nu wat vermoeid en wat kilo's erbij, niet slecht voor ene bijna vijftiger.

Hij opent opnieuw de zware toiletdeuren maar nu heeft hij de rust om de sfeer in zich op te nemen en hij ruikt de speciale geur van oud en nieuw, van verleden en heden. Wat voor dienst heeft dit gigantische huis eigenlijk, met de witte hoge plafonds, pilaren en marmeren vloeren. Rondkijkend verbaast hij zich over het prachtige gebouw van weleer, waar zoals hij nu ziet de bibliotheek van de stad in is gevestigd. Lang geleden dat hij echt boeken heeft geleend en wat zonde eigenlijk dat alles digitaal gaat in zijn leven, zelfs de dates met zijn vriendin worden via een gedeelde agenda gepland.

Vroeger.... vroeger kon hij uren wegdromen in de bibliotheek, zeker tijdens het zaterdagochtend ritueel met zijn vader. Papa las de krant en hij... hij bladerde in boeken waar hij als kleine Sander eigenlijk nog te jong voor was en soms zelfs rode oortjes van kreeg. Maar het mooiste vond hij de reisverslagen van de grote wereldontdekkers. Hij loopt wat rond en zijn oog valt op een met zorg ingerichte kast. Strelend over de kaft pakt hij het boek en bladert er wat in. Wat een prachtige foto's vooral deze van een zeilschip onder een strakblauwe hemel. Zijn gedachten gaan met hem op de loop:

“Omdat ze haar handen vol heeft, reikt hij uit om haar te helpen uitstappen vanuit het rubberen bootje. Nog een paar dagen liggen ze daar voor anker met uitzicht op dit fantastische sprookjes-eiland alvorens ze door gaan naar het volgende avontuur. Zoals hij gelezen had in de boeken die thuis op het dressoir hadden gelegen zou de heuvelachtige bestemming prachtige plaatjes opleveren en zeker weten heerlijk eten! Nu al zin in! Wat een stap hadden zij samen genomen, huizen verkocht en gaan! Het leven volledig leven en gaan waar de wind hen bracht. Hij mocht zich gelukkig prijzen met een vrouw zoals zij aan zijn zijde.... Hij leefde zijn leven op dit moment beschreven in het mooiste avonturenboek, nee hij zou met niemand anders willen ruilen.

Zijn iPhone trilt in zijn zak: “Ja schat, ik loop ook nog even naar de ANWB, en ik neem ook een ananas mee van de markt.” Met een plof keert hij weer terug in de werkelijkheid en loopt het huis van fantasieën en prachtige verhalen uit. Vanavond weer een verplicht nummertje van het één of ander en ook dat zal prima zijn...

Met zijn ogen dicht denkt hij aan de boeken met adembenemend foto's... Was hij maar, kon hij maar....